

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **R. A.**, nar. X
státní příslušnost Ázerbájdžánská republika
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2025, č. j. OAM-1477/ZA-ZA15-ZA19-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2025, č. j. OAM-1477/ZA-ZA15-ZA19-2024 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve

znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť jeho žádost byla shledána jako nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítal, že v rámci opakované žádosti o mezinárodní ochranu předložil nové skutečnosti, které nebyly a ani nemohly být předmětem posouzení v řízení o jeho předchozí žádosti. Tvrdil, že splnil obě podmínky § 11a odst. 1 zákona o azylu, tedy že uvedené skutečnosti nebyly předmětem zkoumání v předchozím řízení bez jeho zavinění a současně svědčí o riziku pronásledování či hrozbě vážné újmy. Mezi nové skutečnosti, které dle žalobce měly být žalovaným posouzeny, patří: (1) zvýšený zájem ázerbájdžánských bezpečnostních složek o jeho osobu, projevující se tím, že jeho matka byla v roce X opakovaně navštěvována a vyslýchána policií ve věci jeho pobytu a byla předvedena na místní policejní oddělení, (2) doručení dopisu státní instituce (ESF) jeho matce, adresovaného žalobci, o vymáhání dluhu z roku X, s možností omezení svobody pohybu v souvislosti s jeho vymáháním, ačkoliv žalobce do roku X v zemi bez problémů pobýval a s vymáháním se nesetkal, což žalobce vnímá jako možný prostředek k vynucení jeho návratu za účelem politického stíhání, (3) prokazatelné zhoršení bezpečnostní situace novinářů v Ázerbájdžánu, které doložil zprávami mezinárodních organizací (Human Rights Watch, Amnesty International) a potenciální vystavení riziku vykonstruovaného trestního řízení a represí z důvodu kritiky ázerbájdžánského režimu, (4) jeho X původ, který se podle něj stal v posledním roce dalším významným rizikovým faktorem v důsledku eskalace vzájemného napětí mezi Ázerbájdžánem a X, což je doprovázeno oboustranným zatýkáním novinářů a civilistů. Žalobce uvedl, že žalovaný se těmito skutečnostmi nezabýval, neumožnil jejich ověření a neopatril si relevantní aktuální podklady o situaci v Ázerbájdžánu, čímž porušil § 3 správního řádu a § 23c písm. c) zákona o azylu. Podle žalobce tak nemohlo být řádně posouzeno, zda se jedná o skutečnosti nové a významné z hlediska § 11a odst. 1 zákona o azylu.
3. Dále žalobce namítal, že žalovaný pochybil při posouzení možnosti aplikace § 11a odst. 4 zákona o azylu. Zdůraznil, že od roku X žije v České republice (dále jen „ČR“), je zde integrován, sdílí společnou domácnost s X, a X a jedním X. Žalobce plní X. Podle žalobce tak žalovaný nedostatečně reflektoval jeho osobní a rodinnou situaci, která může představovat důvod hodný zvláštního zřetele. Opačný závěr žalovaného pramení dle názoru žalobce z nesprávného a nedostatečně odůvodněného výkladu pojmu důvod hodný zvláštního zřetele podle § 11a odst. 4 zákona o azylu. Nesprávný výklad tohoto pojmu vedl k tomu, že žalovaný ani nemohl aplikovat správní uvážení v zákonných mezích.
4. Žalobce svým podáním dne 15. 10. 2025 doplnil svoji žalobu. Uvedl, že žalovaný při rozhodování vycházel z podkladových informací o Ázerbájdžánu z listopadu 2024, jejichž stáří v době rozhodnutí (září 2025) činilo téměř jeden rok, a nepovažuje je proto za dostatečně aktuální. Podle žalobce se situace v zemi jeho původu v roce 2025 významně změnila, zejména pokud jde o bezpečnost novinářů a osob ruského původu, což mělo být zohledněno při posouzení přípustnosti jeho opakované žádosti. Žalobce dále upozornil, že přestože podklady žalovaného uvádějí dodržování svobody pohybu v Ázerbájdžánu, tato práva jsou podle jeho tvrzení omezována u opozičních osobností a novinářů. Poukázal rovněž na dopis Státního fondu pojištění vkladů doručený jeho matce v červenci X, z něhož

vyplývá možnost omezení jeho práva opustit zemi v souvislosti s vymáháním dluhu. Podle žalobce nelze vyloučit, že tento postup slouží k vynucení jeho osobní přítomnosti v Ázerbájdžánu a k následnému stíhání či sankcionování.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce ve své X žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné meritorní posouzení jeho žádosti, jakož i opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a jeho obav z návratu do vlasti. V podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Současně poukázal na to, že žadatele o mezinárodní ochranu v řízení o opakované žádosti nadále stíhá břemeno tvrzení a že žalobce pouze opakuje důvody své předchozí žádosti a neprokázal, že by se objevily nové skutečnosti, které nemohl bez vlastního zavinění uplatnit dříve.
6. K námitkám týkajícím se rodinného života žalobce v ČR žalovaný uvedl, že rodinné a sociální vazby na území ČR nejsou zákonným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany a že případné pobytové důvody tohoto typu lze řešit pouze podle zákona o pobytu cizinců. K výtce ohledně neaktuálnosti podkladů žalovaný odkazuje na judikaturu Krajského soudu v Praze, ze které vyplývá, že zastaralost podkladů nelze vyvozovat jen z časového odstupu. Podle něj nedošlo k takovým změnám situace v Ázerbájdžánu, které by činily podklady z listopadu 2024 nepoužitelnými. Dále připomíná, že žalobce ani jeho tehdejší právní zástupkyně neoznačili žádný konkrétní podklad za neaktuální při seznámení s podklady dne 24. 7. 2025. K dopisu Státního fondu pojištění vkladů (ESF) žalovaný sdělil, že žalobce má dluh z roku X a likvidátor banky jej proto oprávněně vyzval k úhradě. Podle žalovaného nejde o skutečnost novou ani relevantní pro udělení mezinárodní ochrany, natož o okolnost související s tvrzeným pronásledováním kvůli novinářské činnosti. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

7. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
8. Dne 30. 10. 2024 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 4. 11. 2024 žalobce poskytl údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, z nichž vyplynulo, že žalobce podal opakovanou žádost z totožných důvodů, jaké měl při své předchozí žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že v Ázerbájdžánu na něj dosud nezapomněli. K jeho matce opakovaně chodí domů policie a ptá se, kde se nachází. V X za matkou přišel policista, aby s ním šla na místní policejní oddělení. Tam se matky ptali, kde se žalobce nachází. Ona jim odpověděla, že o něm nic neví, že odjel už velice dávno. Následně v X jeho matka dostala dopis, který mu přeposlala. V dopisu stálo, že v roce X žalobce nezaplatil nějakému podniku a že když to neuhradí, má být na něj vedena exekuce, kdy mu má být zabaven byt a majetek. Přitom v roce X byl v X, byl tam až do roku X, a v současnosti se začaly řešit události, které se staly před X lety. K protirežimní aktivitě sdělil, že vyvíjel politickou aktivitu jako novinář, sděloval svůj názor na sociální síti Facebook. Zároveň poskytl kanálu X rozhovor k jeho současné situaci po emigraci z Ázerbájdžánu. Žalobce dále předložil screenshot z internetu o tom, že mu byl udělen X. Vypověděl, že má dokument o

X a dokument X. Veškeré tyto podklady dle jeho slov uváděl již v rámci své první žádosti o mezinárodní ochranu, kromě dopisu od jeho matky z roku X. K otázce na politickou aktivitu na sociálních sítích sdělil, že byl aktivní do doby, než byly jeho dva účty na Facebooku zablokovány, což se stalo asi před X lety. Ještě když byl v X, měl tam dva účty a čelil výhrůžkám. Když přijel do ČR, výhrůžky pokračovaly. V současnosti není tolik aktivní, protože je velmi zaneprázdněný, nemá na to čas, jeho názory se však nezmění, dokud se nezmění vláda v Ázerbájdžánu. Na internetu sleduje každý den, že denně bývají zavrácáni novináři. Žalobce nemá čas ani prostor sedět celé dny u počítače a věnovat se aktivitě proti vládě, musí se věnovat X. Aktivitu na sociálních sítích za dobu pobytu v ČR doložit nemůže, případně v budoucnu, pokud by se mu podařilo obnovit přístup k účtu nebo si otevřít účet nový. Jako další důvod žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že je s X v ČR již X let, X jsou v ČR zvyklé, X chodí na X, bude tu X, jsou v ČR plně integrováni. X nezná Ázerbájdžán. X jezdí z X do X, jezdí do X za X, jelikož chtěli vidět X. Žalobcova matka také bydlí v X, ale ze strachu, aby to nějak nebylo spojeno s žalobcem, X s X jeho matku nenavštívila.

9. Žalobcovu předchozí žádost ze dne 16. 3. 2017 zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 9. 2022, č. j. OAM-218/ZA-ZA11-ZA17-R3-2017. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 6. 2023, č. j. 19 Az 27/2022-70. Kasační stížnost podanou proti tomuto rozsudku odmítl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 25. 10. 2024, č. j. 8 Azs 180/2023-22 ve spojení s opravným usnesením ze dne 1. 11. 2024, č. j. 8 Azs 180/2023-35.
10. Mezi podklady žalobou napadeného rozhodnutí zařadil žalovaný také informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ázerbájdžánu, které shromáždil v průběhu správního řízení. Konkrétně se jednalo o Informaci OAMP – Ázerbájdžánu – Bezpečnostní a politická situace v zemi, stav listopad 2024, ze dne 8. 11. 2024, a Informaci OAMP – Ázerbájdžánu – Informace ADIF, ze dne 23. 6. 2025. Žalobce pak využil svého práva na seznámení s podklady napadeného rozhodnutí a požádal o lhůtu pro vyjádření se a doplnění podkladů. Dne 6. 8. 2025 prostřednictvím své právní zástupkyně zaslal žalobce vyjádření k podkladům a materiály o dodržování lidských práv v zemi jeho původu.
11. Dne 3. 9. 2025 pak žalovaný vydal napadené rozhodnutí, v jehož odůvodnění konstatoval, že se v případě žalobce jedná o jeho druhou žádost, shrnul průběh předchozího správního řízení a soudního přezkumu, v němž rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany obstálo. Po provedeném porovnání posoudil žalobcovu žádost podle § 10a odst. 1 písm. e) a § 11a odst. 1 zákona o azylu, neboť shledal, že žalobce v azylovém řízení neuváděl relevantní nové skutečnosti. Konstatoval, že aktuální žádost o mezinárodní ochranu žalobce zdůvodnil odkazem na tytéž potíže, které uvedl v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu, tedy že se o něj stále zajímají státní orgány pro jeho protirežimní aktivitu. Jako nový důvod žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl existenci rodinných vazeb na území ČR a také to, že jako osoba plynne hovořící X jazykem byl vystaven nevoli až diskriminaci kvůli X přízvuku, přičemž jeho profese novináře jej vystavila podezření, že je X špiónem. Pokud jde o tvrzenou protirežimní činnost, včetně publikace příspěvků na sociálních sítích, žalovaný odkázal na závěry z předchozího řízení, podle nichž žalobce nebyl opozičním novinářem, jeho aktivity byly okrajové a neprokazovaly riziko ze strany státních orgánů. Žalobce v tomto smyslu žádné nové důkazy o politické činnosti nepředložil. Podobně žalovaný posoudil tvrzení o diskriminaci kvůli X původu jako skutečnost, kterou žalobce mohl uvést

již dříve, jelikož od doby první žádosti žalobce ve vlasti nepobýval. K předloženému dopisu ze dne 24. 7. 2024 žalovaný dovodil, že prokazuje pouze existenci dluhu žalobce z úvěru u ázerbájdžánské banky, která je nyní v likvidaci, a že byl likvidátorem této banky vyzván k úhradě dluhu a že byl upozorněn na následky nezaplacení dluhu, přičemž tato skutečnost není azylově relevantní. Rovněž materiály o situaci novinářů v Ázerbájdžánu žalovaný nepovažoval za relevantní ve vztahu k osobě žalobce, neboť jeho případ se podle zjištění žalovaného nevyznačuje rysy, jež by jej spojovaly s pronásledovanými skupinami. Žalovaný dále posoudil možnost aplikace § 11a odst. 4 zákona o azylu, avšak uzavřel, že žalobce netvrdí žádné mimořádné okolnosti, které by jeho opakovanou žádost činily přípustnou z důvodů hodných zvláštního zřetele. Rodinné vazby na území ČR podle žalovaného nespádají mezi azylově relevantní skutečnosti a lze je řešit prostřednictvím pobytového zákona. Uzavřel, že žádost je podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nepřipustná, proto podle § 25 písm. i) téhož zákona řízení zastavil, aniž by posuzoval, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu).

V.

Jednání soudu a právní posouzení věci soudem

12. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích řádně a včas uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“). Při přezkumu vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku. Tento postup opřel o článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který se s ohledem na článek 79 odst. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1348 ze dne 14. května 2024 o zavedení společného řízení o mezinárodní ochraně v Unii a o zrušení směrnice 2013/32/EU (dále jen „procedurální nařízení“) použije i nadále na řízení o žádostech o mezinárodní ochranu podaných přede dnem 12. 6. 2026.
13. V nyní posuzované věci žalobce podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu dne 30. 10. 2024 a rozhodné skutečnosti k této žádosti poskytl dne 4. 11. 2024, tedy přede dnem 12. 6. 2026. Soud proto postupoval v souladu s čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, čl. 79 odst. 3 procedurálního nařízení a přechodnými ustanoveními zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon o azylu, a věc posuzoval podle právní úpravy účinné přede dnem 12. 6. 2026.
14. Při jednání u Městského soudu v Praze dne 22. 6. 2026 právní zástupkyně žalobce argumentovala shodně jako v podané žalobě a navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
15. Zástupce žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhnul zamítnutí žaloby.
16. Soud k důkazu provedl odkazy na zdroje navrhované v žalobě přeložené pomocí DeepL.

17. Jednalo se o články s názvem „Vězněné novinářky v Ázerbájdžánu“ ze dne 7. 3. 2025 a „Další odvážný novinář uvězněn v Ázerbájdžánu“ ze dne 16. 5. 2025 na webu hrw.org (Human Rights Watch) a článek s názvem „Ázerbájdžán: Sedm novinářů odsouzeno v rámci nejnovějšího šokujícího zásahu proti svobodě projevu“ ze dne 20. 6. 2025 na webu amnesty.org, které informují o represích ázerbájdžánského režimu vůči nezávislým novinářům kritizujících tamní režim. A dále o článek s názvem „Rusko/: Úřady musí vyšetřit údajné zneužívání zadržených osob během odvetných policejních operací“ ze dne 3. 7. 2025 na webu amnesty.org, který informuje o tom, že mezi zadrženými osobami v rámci „odvetné“ akce Ázerbájdžánu bylo nejméně osm osob ruské národnosti.
18. Soud dále doplnil dokazování o informaci, kterou obstaral z databáze žalovaného, konkrétně se jednalo o Informaci OAMP – Ázerbájdžán – Bezpečnostní a politická situace v zemi: Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 16. 12. 2025.
19. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
20. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
21. Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu *ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přijatelnou.*
22. Podle § 23c zákona o azylu *podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména a) žádost o udělení mezinárodní ochrany a údaje k jejímu doplnění, b) protokol o pohovoru, c) přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.*
23. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
24. K tomu, aby se správní orgán mohl znovu věcně zabývat opakovanou žádostí žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je nezbytné, aby existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Z tohoto pravidla vychází relevantní judikatura NSS, který v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65 dospěl k závěru, že: „Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V tomto rozsudku dále uvedl, že „zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu

matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57.“ Zdůraznil současně, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“ (srov. k tomu obdobně též rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2019 č.j. 6 Azs 15/2019-27).

25. Na tyto závěry NSS navázal v rozsudku ze dne 25. 4. 2018 č.j. 6 Azs 60/2018-43, kde vyšel z toho, že za nové skutečnosti, na jejichž základě lze věcně posoudit opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, nelze považovat jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Uvedl, že: „Obecně tedy žalovaný může řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu zastavit proto, že se tvrzené skutečnosti přímo netýkají žadatele nebo jsou na první pohled azylově irelevantní.“
26. Žalobce svou opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany založil na (1) zvýšeném zájmu ázerbájdžánských bezpečnostních složek o jeho osobu, (2) doručení dopisu státní instituce (ESF) jeho matce, (3) prokazatelném zhoršení bezpečnostní situace novinářů v Ázerbájdžánu, (4) jeho X původu.
27. Městský soud v Praze se ve svém rozsudku ze dne 22. 6. 2023, č. j. 19 Az 27/2022-70, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ve věci první žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany, zabýval tvrzením žalobce ohledně povahy jeho působení jakožto novináře a možného pronásledování z důvodů jeho protirežimních postojů a publikací. V rozsudku dospěl v bodě 39. k tomu: „Soud tedy shrnuje, že i po doplnění dokazování ob stojí závěry žalovaného, že žalobce není novinářem či aktivistou sociálních médií, který píše kriticky o ázerbájdžánském režimu, žalovaný tak nebyl povinen se podrobněji zabývat situací protirežimních novinářů v Ázerbájdžánu. Žalobce žije v České republice od X, při jednání soudu bylo opětovně tvrzeno, že žalobce aktivně vystupuje proti režimu v Ázerbájdžánu, po celou dobu správního ani soudního řízení však žádné protirežimní články žalobce předloženy nebyly (a to ani z minulosti ani ze současné doby), žalobce se navzdory svým tvrzením nikdy neucházel o pozici u Rádia Svobodná Evropa, podle informací Rádia Svobodná Evropa není žalobce této organizaci znám jako opoziční ázerbájdžánský novinář. Za svého pobytu na území České republiky od roku X měl spolupracovat s X na přípravě jednoho článku, v němž popisoval situaci žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Žalobce i v rámci pohovoru ve věci mezinárodní ochrany uvedl, že publikoval především na sociálních sítích. Městský soud však má za to, že žalobce nelze vyhodnotit ani jako protirežimního bloggera, ale o osobu, která určité kritické názory na režim v Ázerbájdžánu zveřejnila na svém profilu na sociálních sítích (a to pouze v období do X). Z jím doložených dokumentů přitom vyplývá (čl. 15, 16, 17), že na tyto komentáře reagovaly pouze jednotky osob.“ Tyto závěry následně potvrdil NSS usnesením ze dne 25. 10. 2024, č. j. 8 Azs 180/2023-22.
28. Zdejší soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, pokud jde o tvrzené protirežimní aktivity. Žalobce ve světle výše uvedeného rozsudku zdejšího soudu nelze považovat za protirežimního bloggera. Naopak bylo v předchozím řízení prokázáno, že žalobce není občanský aktivista ani protirežimní novinář, jemuž hrozí pronásledování z důvodu jeho novinářské činnosti. Žalobce ani přes jeho tvrzení, že v průběhu správního řízení předloží svoji aktivitu na sociálních sítích, takto za celou dobu řízení před žalovaným neučinil. K tomu nedošlo ani do vydání tohoto rozsudku v řízení před soudem. Obdobné však se stejným výsledkem uváděl již v předchozím řízení, kde zdejší soud v bodě 37 dovodil: „K

tomuto soud konstatuje, že nebylo shledáno, že žalobce byl nebo je protirežimním novinářem, nelze tedy mít za to, že problémy žalobce ve vlasti kvůli majetkové trestné činnosti jsou vykonstruované.“

29. Žalobce v rámci správního řízení doložil žalovanému zprávy informující o represích ázerbájdžánského režimu vůči nezávislým novinářům a pracovníkům různých mezinárodních redakcí. Žalovaný z nich dovodil, že v Ázerbájdžánu dochází k represím ze strany státních orgánů vůči novinářům kritizujících tamní režim, přesto však shledal, že tyto skutečnosti nejsou relevantní v případě žalobce. Odkázal přitom na závěry předchozího řízení, kdy bylo zjištěno, že žalobce nelze považovat za opozičního novináře.
30. Soud považuje hodnocení žalovaného o bezpečnostní situaci novinářů v Ázerbájdžánu za dostatečně podložené a úplné. Ze zpráv, které žalobce předložil a které si žalovaný přeložil, vyplývá, že situace nezávislých a opozičních novinářů v Ázerbájdžánu je dlouhodobě nepříznivá a že dochází k represím ze strany státních orgánů vůči osobám kriticky vystupujícím proti vládnoucímu režimu. Tyto informace potvrzují, že bezpečnostní situace v zemi je z hlediska svobody médií nepříznivá a že novináři mohou čelit zastrašování, omezování svobody či jiným formám státního tlaku. Při hodnocení těchto informací však nelze pominout závěry předchozího správního ani soudního řízení, v nichž bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce nelze považovat za opozičního ani jinak režim kritizujícího novináře či aktivistu. Bylo zjištěno, že žalobce nepublikoval články kritické vůči ázerbájdžánskému režimu, a že jeho aktivita na sociálních sítích měla omezený dosah. Za této situace informace o zhoršené bezpečnostní situaci novinářů v zemi původu nemají přímý dopad na posouzení individuální situace žalobce. Soud proto uzavírá, že ačkoli obecná bezpečnostní situace opozičních novinářů v Ázerbájdžánu vykazuje znaky zhoršení, žalobce nespadá do skupiny osob, na které by se tato rizika vztahovala. Nelze proto dovodit, že by mu v případě návratu hrozilo pronásledování či vážná újma ve smyslu zákona o azylu pouze na základě jeho tvrzení, avšak neprokázané protirežimní novinářské činnosti.
31. V Informaci OAMP – Ázerbájdžán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 8. 11. 2024, je uvedeno: „Zákon zajišťuje svobodu pohybu uvnitř země, zahraničního cestování, emigrace, repatriace a ázerbajdžánská vláda obecně tato práva respektovala. Některým osobnostem z řad opozice, aktivistům nebo novinářům nicméně byly tyto svobody omezovány či odpírány.“ Z této formulace však nelze dovodit, že by jakýkoli novinář či osoba označující se za novináře byla automaticky vystavena omezení či riziku zásahu ze strany státu. Vzhledem k tomu, že v předchozích řízeních bylo prokázáno, že žalobce nevykonával opoziční, investigativní ani jinak kritickou novinářskou činnost, nespadá do okruhu osob, na které se uvedená omezení podle zprávy OAMP vztahují. Z těchto obecných informací proto nelze dovodit, že by žalobci hrozila státní represe či omezení svobody pohybu z důvodu jeho tvrzené novinářské činnosti. Na uvedeném závěru nemohou ničeho změnit ani žalobcem navržené a při jednání soudu provedené články informující o represích ázerbájdžánského režimu vůči nezávislým novinářům kritizujících tamní režim. Relevantní informace o bezpečnostní situaci novinářů byly již zjištěny v rámci správního řízení a soud shledal, že tato zjištění nejsou pro posouzení individuální situace žalobce s ohledem na výše uvedené přílehlavá.
32. Žalobce v průběhu správního řízení předložil žalovanému dopis datovaný dne 24. 7. 2024, ze kterého vyplývá, že se jedná o oznámení Státního fondu pojištění vkladů o nedoplatku z úvěrové smlouvy uzavřené dne X mezi žalobcem a společností X, která je v současnosti v likvidaci. Jeho součástí byl zároveň popis následků nezaplacení dlužné částky ve výši X

manatů, který obsahoval i případné soudní vymáhání, omezení práva opustit území státu či trestní stíhání za záměrné neplnění závazků.

33. Žalovaný si k danému dokumentu obstaral Informaci OAMP – Ázerbájdžán – Informace ADIF ze dne 23. 6. 2025, ze které zjistil, že ESF je Státní fond pojištění vkladů v bankovním sektoru garantující pojištění/výplatu vkladů v případě platební neschopnosti banky. Z webových stránek tohoto fondu žalovaný zjistil, že na základě rozhodnutí soudu byl na akciovou společnost X vyhlášen bankrot a Fond pojištění vkladů byl jmenován likvidátorem této společnosti. Dne X bylo zveřejněno oznámení pro fyzické a právnické osoby mající dluhy vůči této bance o tom, že právně platné jsou pouze úkony prováděné likvidátorem nebo osobu jím pověřenou jménem banky, že prohlášení bankrotu nezbavuje dlužníky povinnosti splácet své dluhy a že dlužníci budou čelit opatřením v souladu s platnou legislativou. Prozatím poslední oznámení zveřejněné na stránkách Fondu je vytvoření výboru věřitelů z důvodu jejich velkého počtu a rozsahu jejich nároků, přičemž zasedání tohoto výboru se mělo uskutečnit dne X.
34. Žalovaný z výše uvedeného dovodil, že daný dopis ze dne X prokazuje pouze to, že žalobce má dluhy z úvěru u ázerbájdžánské banky, která je nyní v likvidaci, že byl likvidátorem této banky vyzván k úhradě dluhu a že byl upozorněn na následky nezaplacení dluhu. Zároveň neshledal nic neobvyklého na tom, že likvidace velkého bankovního subjektu probíhá více let a že v jejím průběhu likvidátor obesílá dlužníky s výzvou k uhrazení dluhů. Žalobce v žalobě namítl, že žalovaným zjištěné skutečnosti nevyvrací tvrzení o tom, že si žalobce není vědom svého dluhu z roku X a že mu není zřejmý důvod, proč po něm nebyl dluh vymáhán dříve.
35. Soud k tomu konstatuje, že předložený dopis Státního fondu pojištění vkladů ze dne X nepředstavuje novou skutečnost ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Z obsahu tohoto dokumentu vyplývá výlučně informace o existenci dříve vzniklého soukromoprávního závazku žalobce vůči bance, která je v likvidaci, a o výzvě k jeho úhradě. Nejedná se však o skutečnost, která by mohla nasvědčovat tomu, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, ani tomu, že by mu hrozila vážná újma podle § 14a téhož zákona. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že samotná skutečnost vymáhání dluhu likvidátorem banky, a to i s časovým odstupem od prohlášení bankrotu, je běžným postupem vyplývajícím z procesu likvidace finančních institucí. Neexistují žádné indicie, že by výzva k úhradě dluhu byla spojena s aktivním zájmem státních orgánů Ázerbájdžánu o osobu žalobce, či že by byla motivována jinými než standardními ekonomickými důvody. Vzhledem k tomu, že bylo v předchozím řízení pravomocně prokázáno, že žalobce není protirežimním novinářem ani osobou veřejně vystupující proti režimu, nelze v daném případě přisvědčit tvrzení žalobce, že by výzva k úhradě dluhu mohla být vykonstruovaným prostředkem ze strany státu s cílem jej zadržet nebo jinak sankcionovat. Soud proto uzavírá, že předložený dokument nemá žádnou relevanci pro posouzení důvodů mezinárodní ochrany. Rozhodně pak žalobcem uváděné důvody opakované žádosti nesplňují druhou z podmínek podle § 11 odst. 1 zákona o azylu, tedy podmínku stanovenou v písm. b) citovaného ustanovení, tj. že nově tvrzené skutečnosti či zjištění svědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
36. Žalobce dále v průběhu správního řízení uvedl, že jeho matka byla v roce X opakovaně navštěvována a vyslýchána policií ohledně jeho pobytu a byla rovněž předvedena na místní policejní oddělení. V žalobě namítl, že se žalovaný těmito tvrzeními v napadeném

rozhodnutí téměř nezabýval a soustředil se pouze na posouzení možného zájmu o žalobce z titulu jeho údajných novinářských aktivit a deklarovaných protirežimních postojů. K uvedené námitce soud uvádí, že tvrzení žalobce o opakovaných návštěvách a výsledích jeho matky ze strany policie nelze posuzovat izolovaně, nýbrž v kontextu celkového azylového příběhu a již dříve pravomocně učiněných skutkových zjištění. Jak bylo podrobně rozvedeno výše, v předchozím řízení i v nynějším řízení nebylo prokázáno, že by žalobce vykonával takovou činnost, která by mohla zakládat důvodný zájem státních orgánů Ázerbájdžánu o jeho osobu. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že samotné tvrzení o kontaktu státních orgánů s rodinnými příslušníky žalobce může představovat relevantní indicii pouze tehdy, pokud zapadá do jinak konzistentního a věrohodného příběhu o pronásledování. V nyní posuzované věci však taková souvislost dána není, neboť tvrzený zájem státních orgánů by musel mít konkrétní a identifikovatelný důvod, který by byl způsobilý žalobce vystavit riziku pronásledování ve smyslu § 12 nebo hrozby vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Takový důvod však zjištěn nebyl. Nezohlednění těchto tvrzení ze strany žalovaného proto nelze považovat za pochybení takové intenzity, které by mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí. V kontextu celého řízení a zejména s ohledem na absenci nových relevantních skutečností ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu se jedná o dílčí nedostatek odůvodnění, který nedosahuje intenzity nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

37. Žalobce v žalobě dále namítal, že z důvodu jeho X původu a přízvuku a zhoršení mezinárodních vztahů mezi Ázerbájdžánem a Ruskou federací mu hrozí kruté zacházení. Současně poukázal na to, že v roce 2025 došlo k oboustrannému zatýkání novinářů i civilistů, což dokládal článkem Amnesty International nazvaným „Russia/Azerbaijan: Authorities must investigate alleged abuses against detainees amid tit for tat policing operations“. Žalovaný měl za to, že vzhledem k tomu, že od podání první žádosti o mezinárodní ochranu žadatel ve vlasti nepobýval, muselo k této diskriminaci a podezření ze špionáže dojít před žalobcovým vycestováním z Ázerbájdžánu v roce X, a tudíž tyto informace žalobce mohl sdělit již v předchozím řízení ve věci mezinárodní ochrany. Ačkoli žalovaný uznal existenci razie v ázerbájdžánských pobočkách ruských médií v souvislosti s nedávným zhoršením ázerbájdžánsko-ruských vztahů, tato skutečnost podle něj nebyla nijak relevantní v konkrétním případě žalobce. Konstatoval, že bylo dovozeno v předchozím řízení, že žalobce není opozičním novinářem a v aktuálním řízení nevyšly najevo žádné okolnosti, které by mohly na tomto závěru cokoli změnit. Uzavřel, že žalobce zároveň není osobou X národnosti ani pracovníkem X médií působících v Ázerbájdžánu, tudíž jeho tvrzení o diskriminaci kvůli údajnému X přízvuku a podezření ze špionáže pro X nepředstavují nové skutečnosti ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
38. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že tvrzení o hrozbě vážné újmy z důvodu žalobcova údajného X původu či přízvuku nepředstavují nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Z článku předloženého žalobcem plyne, že mezi zadrženými osobami v rámci „odvetné“ akce Ázerbájdžánu bylo nejméně osm osob X národnosti. Žalobce je však podle svého vlastního tvrzení a dle průkazu totožnosti ázerbájdžánským státním příslušníkem, hovoří ázerbájdžánštinou a sám se považuje za Ázerbájdžánce. Za těchto okolností nelze z uvedené zprávy dovodit, že by žalobci hrozila perzekuce pouze na základě jeho údajného X přízvuku, zejména když neprokázal, že by byl vnímán jako osoba X národnosti nebo že by jeho přízvuk měl v minulosti jakékoli negativní dopady. Soud dále zdůrazňuje, že pokud by žalobce skutečně pociťoval obavy z možného postihu z důvodu svého původu či jazykových projevů, měl tyto okolnosti uvést již v předchozím řízení.

Jelikož tak neučinil, ačkoli mu v tom nic nebránilo, nelze tato tvrzení nyní považovat za nové ani relevantní skutečnosti způsobilé odůvodnit opakované posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.

39. Žalobce v žalobě dále poukázal na skutečnost, že si žalovaný neopatřil dostatek aktuálních podkladů o vnitřních poměrech v Ázerbájdžánu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyšel především z Informace OAMP – Ázerbájdžánu – Bezpečnostní a politická situace v zemi, stav listopad 2024, ze dne 8. 11. 2024. V souvislosti s touto námitkou soud odkazuje na usnesení NSS ze dne 28. 4. 2020, č. j. 6 Azs 200/2019-34, podle něhož: *„Aktuálnost informací o zemi původu je jedním z důležitých požadavků, které jsou na podklady obstarávané správním orgánem kladeny (viz rozsudek ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 – 71, na který odkázal již krajský soud). Jak ovšem správně uvedl Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 8. 8. 2017, č. j. 45 Az 21/2016 - 55, č. 3714/2018 Sb. NSS: „Zastaralost zpráv nelze posuzovat pouze na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové informace uplynul určitý čas; zastaralá je taková zpráva, která obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace, jíž zpráva popisuje, je již zcela jiná. Pokud se podstatně změnila situace, může být zastaralá i zpráva stará pouhý týden a pokud je situace stabilní, může být použitelná i zpráva stará několik let. [...] Nelze proto dovozovat nemožnost využití informací o zemi původu pouze na základě toho, že časově předchází vydání rozhodnutí o první stěžovatelské žádosti a podání druhé žádosti o mezinárodní ochranu.“* V usnesení dále doplnil: *„Cílem hodnocení změn v zemi původu cizince je zjistit, zda od první žádosti o mezinárodní ochranu nenabyla některá z jeho tvrzení na relevanci s ohledem na vývoj bezpečnostní a politické situace v zemi. Jedná-li se však o relativně stabilizovanou zemi a podal-li stěžovatel opakovanou žádost těsně poté, kdy o jeho první žádosti bylo rozhodnuto, bude zpravidla (nedojde-li v zemi k mimořádné události) možné shledat i dříve vydané zprávy o zemi původu stále aktuálními a relevantními.“* V projednávané věci žalovaný vycházel ze zprávy staré přibližně jeden rok ke dni vydání rozhodnutí. Soud proto za účelem ověření její aktuálnosti a relevance doplnil dokazování vlastní činností a obstaral novější podklad, konkrétně – Informaci OAMP – Ázerbájdžán – Bezpečnostní a politická situace v zemi: Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 16. 12. 2025 (dále jen „Informace OAMP – Bezpečnostní situace“). Z této aktuálnější informace soud nezjistil, že by došlo k takové změně poměrů v Ázerbájdžánu, která by měla vliv na posouzení věci žalobce. Naopak z Informace OAMP – Bezpečnostní situace plyne, že politická a bezpečnostní situace v zemi je v zásadě stabilní, přičemž k zásahům do základních práv a svobod dochází zejména ve vztahu k opozičním osobnostem, aktivistům a novinářům. Jak však bylo již výše podrobně vysvětleno, žalobce nelze podřadit pod žádnou z těchto kategorií osob. Stejně tak z Informace OAMP – Policie nevyplynuly žádné nové skutečnosti, které by zpochybňovaly závěry žalovaného nebo nasvědčovaly existenci individuálního rizika ve vztahu k žalobci. Tyto podklady naopak potvrzují obecný rámec fungování bezpečnostních složek, aniž by z nich vyplýval cílený či systematický zásah vůči osobám v postavení žalobce. Soud dále přihlédl i k podkladům předloženým samotným žalobcem, zejména k článkům mezinárodních organizací, jimiž argumentoval. Ani tyto materiály však nesvědčí o změně situace relevantní pro individuální případ žalobce, ale toliko dokládají obecné postavení opozičních novinářů a aktivistů v zemi. Soud proto uzavírá, že jak podklady obstarané žalovaným, tak podklady doplněné v průběhu soudního řízení poskytují ucelený, dostatečný a aktuální obraz o politické, bezpečnostní a lidskoprávní situaci v zemi původu žalobce. Námitka žalobce o nedostatečné aktuálnosti podkladů tak není důvodná.

40. Pokud jde o možnost aplikace § 11a odst. 4 zákona o azylu, lze odkázat zejména na rozsudek NSS, konkrétně rozsudek ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019-74, dle kterého: „při rozhodování podle § 11a odst. 4 zákona o azylu postupuje Ministerstvo vnitra podobně jako v případě § 14 tohoto zákona, jelikož i v § 11a odst. 4 je užito kombinace neurčitého právního pojmu („důvodů hodných zvláštního zřetele“) a správního uvážení („ministerstvo může“). Není nezbytné v rozhodnutí ministerstva výslovně uvést, že neshledalo důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, pokud všechny okolnosti, které vedle toho, že musely být zkoumány (a byly zkoumány) jako údajné nové důvody tvrzené žadatelem o azyl, by mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, byly v rámci řízení o opakované žádosti vzaty v úvahu ve své skutkové dimenzi (ministerstvo zkoumalo, zda jsou stejné, anebo nové proti důvodům v žádosti předešlé) i v dimenzi právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry žadatele. Pokud ministerstvo dospělo k závěru, že není důvodu měnit něco na hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, implicitně shledalo, že případ žadatele je případem běžným, neobsahujícím zvláštní, mimořádné, předem typově nedefinované (nebo obtížně předvídatelné) důvody, které by měly vést k uplatnění svého druhu mimořádné klauzule pro mimořádné okolnosti, již zmocnění ke správnímu uvážení ve zmíněném ustanovení je.“
41. Odborná literatura dovozuje, že postup podle § 11a odst. 4 zákona o azylu „je žádoucí zvlášť v situacích, kdy jsou dány důvody, pro které ministerstvo na základě správního uvážení může rozhodnout o udělení humanitárního azylu podle § 14, případně o udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny. Tyto důvody by jinak neměly vztah k možnému pronásledování ani 6 48 Az 21/2024 Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M. hrozbě vážné újmy a nemohly by být těmi důvody, pro které ministerstvo posoudí (další) opakovanou žádost jako přípustnou.“ (Komentář k § 11a. Chmelíčková, N., Votočková, V. Zákon o azylu. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2017, dostupné v Systému ASPI).
42. NSS již dříve ve své judikatuře vymezil situace (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 2. 2021, č. j. 5 Azs 311/2020-29), které lze považovat za případy zvláštního zřetele hodné. Jedná se například o osoby zvláště těžce postižené či nemocné nebo osoby přicházející z oblasti stížené humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory. Jsou to tedy situace, na které sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty § 12 a 13 zákona o azylu, ale ve kterých by bylo přesto nehumánní azyl neposkytnout (srov. také rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Naopak takovým případem NSS neshledal samu o sobě (tj. bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných) situaci, kdy cizinec žádal o mezinárodní ochranu z důvodu společného soužití se snoubenkou, která má desetiletou dceru (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69), nebo situaci, kdy cizinka žádala o udělení azylu z důvodu společného soužití s manželem – občanem Vietnamské socialistické republiky žijícím na území ČR, který sám o azyl nepožádal (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004-60).
43. V nyní projednávané věci žalobce žádné skutečnosti, jež by mohly být podřazeny pod výše popsané kategorie zvláštní zranitelnosti či humanitární mimořádnosti, neuvedl. Jeho argumentace se vztahuje výlučně k rodinné situaci a k přání setrvat v ČR z důvodu společného soužití s X a X. Taková tvrzení však nelze považovat za natolik mimořádná, aby odůvodňovala prolomení nepřípustnosti opakované žádosti prostřednictvím aplikace § 11a odst. 4 zákona o azylu.
44. Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že rodina žalobce pravidelně cestuje do X, což potvrzuje, že nic nebrání výkonu rodinného života v jeho vlasti. Žalobce neoznačil žádné specifické okolnosti, které by činily přestěhování rodiny do země původu neproveditelným

či pro některého jejího člena rizikovým. Neprokázal ani, X, která by bránila výkonu rodinného života mimo území ČR. Za tohoto stavu soud uzavírá, že žádná z tvrzených okolností nepřekračuje rámec běžné rodinné či osobní situace, a proto nemůže založit použití mimořádného institutu podle § 11a odst. 4 zákona o azylu. Žalovaný tak nepochybil a postupoval v souladu s ustálenou judikaturou NSS.

45. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, který má oporu ve spise, přičemž žalovaný svůj závěr o naplnění podmínek pro postup dle § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10a písm. e) a § 11a odst. 1 zákona o azylu dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem v rozhodnutí odůvodnil.
46. Za situace, kdy v daném případě byly naplněny podmínky pro postup dle § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10a písm. e) a § 11a odst. 1 zákona o azylu, tedy pro zastavení řízení o opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, nebyl zde již prostor pro meritorní posouzení této žádosti. Žalovaný proto v případě žalobce postupoval zcela správně, když znovu neposuzoval naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v jejích jednotlivých formách.

VI.

Závěr a náklady řízení

47. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
48. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. června 2026

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně